

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-02-26)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1808-02-26)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 15. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000008.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Spiellerup, 26de Febr. 1808.

Min gode Broder!

Tak for Dine sidste tvende Breve og alle deri indeholdte Efterretninger — bliv saaledes ved! Jeg er saa plaget meds. 16Vrævl om Landeværns-Mandskabet, og med den eene forstyrrede Ordre efter den anden, at jeg neppe har Tiid at skrive Dig disse Par Ord. See derfor til at skaffe mig til Kjøbenhavn, at jeg kan blive befriet fra det miserable Mandtals- og Døbeseddels-Skriverie, som spilder mig en saa skammelig Hob Tiid.

Formedelst det Ommeldte har jeg kun faaet lidet bestilt i denne Tiid, dog er jeg i den sidste Deel af Heeren. Det er en ret god og læreriig Bog, hvis Resultat om Livet i den gamle Verden, ved Land- og Kyst-Handel, just i denne Tiid er interessant, da vi vel komme til at indskrænke os til en saadan Handel. Maaskee var det ikke ilde for Verden, dersom Landhandelen kom meere i Gang; mange Stæder og Egne inde i Landet blomstre derved, og fleere Folkeslag komme i Commerz med hinanden. En nyttig og vakker Bog bør man ikke egentlig antaste, men dog har Joh. Müller Uret, naar han i en Recension har fundet Stiilen endog værd at misunde. Det er ingen meget misundelsesværdig Kunst, at kunne sige faa Tanker tydeligen med mange Ord, eller at udfylde Talens skarpe Kanter, naar man uden Skaansel bruger saa mange ligegyldige Ord og saa mange Gientagelser, man vil. Heller ikke er en vis Roe i Stiilen meget at misunde, naar den er ubevægelig og monoton. Af alle nyere Prosaister erindrer jeg ingen værd at misundes, uden Lessing. Et sandt prosaisk Genie — i god Betydning. Hans Tale standser aldrig, vakler aldrig; der er Intet overflødigt, og aldrig eet Ord, der falder ud af Tonen. Dog er der idelig Afvexling, fra den jævreste Rislen til den lynsnarreste Fart, og Sproget er saa modificabelt, at det angiver, hver Gang hans Puls slaaer endog kun lidet stærkere end sædvanligt. Og midt i alt dette en Roe, Klarhed og Oprigtighed, som er værd at beundres. Dog troer jeg ikke, at Lessing kunde skrevet Historie, skjøndt fortreffelige Afhandlinger om historiske Gienstande. Den vidtløftige Stiil, som Heerens, lader sig vel snart læse ; men kun Indholdet, ikke Stiilen, glæder og danner.

s. 17Jeg skrev Dig gjerne endnu Meget om Meget, men har virkelig ikke Tiid. I næste Uge kommer min Karl til Byen, tænker jeg, lad mig saa faae mine Bøger. Lev vel og hils!

Din
J. P. M.